

ningsændring til hos skolelærere og pædagoger, når det drejer sig om at gøre op med 1970'erpædagogikken og omklamringen af individet.

Men for at vende tilbage til lovforslagets indhold, må vi desværre meddele, at det ikke er et forslag, Dansk Folkeparti kan stemme for, uagtet at der kan være situationer, hvor man kunne ønske sig muligheden for at vælge det ene køn frem for det andet. Men som sagt er den betragtning ud fra et holdningsmæssigt og ikke ud fra et lovgivningsmæssigt synspunkt.

Afslutningsvis må vi konstatere, at man ikke kan tvinge kvinder til at gå ind i lederjob, hvis de ikke ønsker det. En af grundene til, at mange kvinder ikke ønsker et lederjob, er måske stadig mændenes manglende villighed til at aflaste på hjemmefronten, for slet ikke at tale om ligestillingen inden for hjemmets fire vægge. Og igen er det ikke et spørgsmål om at lovgive; det er et spørgsmål om, at kvinderne én gang for alle uddelegerer og siger fra, hvis de ønsker at være ude på arbejdsmarkedet i fremtrædende positioner.

Jeg giver ikke meget for, at det er så synd for kvinderne. Det er kvinderne selv, der må markere sig og både turde og have viljen til at træde ud af det sædvanlige rollemønster. Vi kan ikke som tidligere pointeret via lovgivningen tvinge dem til at besidde højere poster, hvis det ikke er et ønske hos kvinderne selv.

Meget kan gøres via holdningsændringer, men først og fremmest må det være op til de udearbejdende kvinder at skruer ambitionsniveauet i vejret og ikke være bange for at tage et større ansvar end en mellemliderposition. Alt for mange kvinder nøjes med at være mellemledere, og det er igen på en måde forståeligt, fordi de sideløbende har det store ansvar i hjemmet og ikke helt kan regne med mandens hjælpesomhed med husarbejdet. Derfor må kvinderne i første omgang også være med til at ændre holdningen, ikke alene hos deres egne mænd, men også hos mændene på arbejdsmarkedet.

Kl. 14.10

Helle Sjelle (KF):

I Det Konservative Folkeparti lægger vi meget vægt på, at mænd og kvinder skal have de samme muligheder, bl.a. i kraft af adgang til at udfolde og benytte deres forskellige forcer og kvaliteter aktivt, men der er faktisk ikke noget værre end som kvinde at få at vide, at man er valgt til det pågældende job eller udvalg, fordi man

nu er kvinde, og ikke på grund af de kvalifikationer, man har.

Derfor støtter vi heller ikke Kristeligt Folkepartis forslag om at indføre positiv særbehandling i staten.

Muligheder handler jo heller ikke kun om ansættelser, men om mange andre ting på arbejdspladsen både i den private og i den offentlige sektor. I den forbindelse er det vigtigt at være opmærksom på, at ligebehandlingsloven og ligestillingsloven jo allerede i dag giver mulighed for, at der kan tages initiativer, der kan være med til at styrke kvinders og mænds reelle muligheder, og ministeren har allerede i dag mulighed for at gribe ind og bede om en god forklaring og begrundelse for, at der i en konkret sag synes at være sket en mangelfuld ligebehandling.

Som jeg har været inde på ved tidligere debatter her i Folketinget, har vi efter Det Konservative Folkepartis opfattelse et godt og velfungerende system til at sikre og fremme ligestilling i Danmark. Vi er altid parate til at se på forbedringer, men Kristeligt Folkepartis forslag er efter vores opfattelse ikke en forbedring.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Forbedring eller ej, det er jo altså en del af dansk lovgivning, det her forslag. Vi vil bare gerne sætte fokus på, at mulighederne er der, og at ministeren faktisk efter vores mening skal bruge de muligheder, og det med »skal« mener jeg er en forbedring.

Igen – og jeg bliver nødt til at pointere det – er der jo ikke tale om, at man som kvinde skal føle: Uha nej, nu er jeg blevet valgt på baggrund af mit køn osv. Egentlig er det her jo ikke et spørgsmål om, om man er kvinde, eller man er mand, det er et spørgsmål om, at arbejdsgiveren, når der er to lige kvalificerede ansøgere, så vælger den, som er underrepræsenteret på arbejdspladsen. Om det så er en mand eller en kvinde, er fuldstændig ligegyldigt.

Det, der er interessant i hele den her debat, er jo, at alle nævner kvinderne: Uha nej, de kan ikke lide ..., og de bryder sig ikke om ..., og tænk engang, hvis ikke man har kvalifikationerne osv. Der er ikke én, der på noget som helst tidspunkt har nævnt, at mænd skulle føle det samme, ud over fru Anne Grete Holmsgaard. Alle går ud fra, at kvinder altså skal føle sådan. Hvad føler mænd? De er måske bare glade for at få et job og